

BISERICA

în mișcare

În acest editorial vă împărtășesc câteva reușite ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, de la departamentele de media, educație, tineret, sănătate și publicații.

Consiliul Național al Audiovizualului a decis în mod unanim prelungirea licenței de televiziune pentru Speranța TV până în 2034. Reînnoirea avizului de emisie la nivel național a fost acordată printr-o hotărâre luată în ședința de luni, 31 martie. „Scriptura este baza noastră, nu putem să neglijăm lucrul acesta, e un post tematic”, a declarat pastorul Costi Gogoneață, directorul Centrului Media Adventist, în ședința CNA. O altă veste minunată este că Speranța TV reușește în sfârșit să difuzeze imaginea în format HD în rețelele mari de cablu Orange, Vodafone și Ines.

În dezbaterea ședinței, reprezentantul Digi România a răspuns intervenției făcute de CNA pentru difuzarea televiziunii noastre în format HD și ne rugăm ca negocierile să fie încununate cu succes la proxima ocazie, pentru ca, astfel, și cel mai mare operator național, Digi, să transmită o imagine îmbunătățită a postului nostru. Emisiunile televiziunii adventiste vor apărea și pe dispozitivele inteligente, telefoane și tablete

în aplicațiile Orange TV Go și Digi Online, ultima difuzând în premieră și Radio Vocea Speranței. Ca o noutate, Radio Vocea Speranței va apărea în grila de programe de televiziune a rețelei Digi și deci va putea fi ascultat și la televizor. În orașul Constanța, pentru prima dată, RVS obține o licență de radio 24/24 pe frecvența 103,5 MHz.

Universitatea Adventus s-a îmbogățit cu valori inestimabile la Centrul de Studii și Cercetare „Ellen White”. Spațiul centrului inaugurat recent în campusul universitar deține exemplare ale tuturor cărților scrise de Ellen White și publicate în limbile engleză și română, precum și copii ale tuturor scrisorilor și manuscriselor ei publicate în limba engleză, adică 8.300 de documente ce însumează circa 50.000 de pagini bătute la mașină. Colecțiile merită văzute de fiecare adventist din România, de fiecare elev, de instructorii Școlii de Sabat și de toți pastorii și prezbiterii. Îi invit aici pe responsabili Departamentului Spiritul Profetic din comunitățile locale. Sunteți invitați să

organizați vizite cu copii și tineri, să simțiți aici spiritualitatea adventistă de epocă, să atingeți înscrisuri istorice și capodopere profetice. Pastorul Dan-Adrian Petre, directorul centrului și lector la Universitatea Adventus, este un ghid excepțional și vă va uimi cu informații noi din trecutul Bisericii. Spațiul desfășurat de 160 mp se vizitează gratuit, dacă vă programați prin e-mail la egw@uadventus.ro.

Centrul are o arhivă de documente privitoare la istoria adventistă din România, cu cărți vechi. Fiecare pas aici se poate transforma într-un moment de inspirație, dar eu sunt convins că și a doua vizită va fi un câștig, de exemplu pentru a vedea fondurile de manuscrise pe microfilme, cu scrierile millerite și adventiste timpurii.

Revista *Semnele timpului* intră în etapa următoare de misiune biblică și adventistă. O ediție cadou, dedicată semnificațiilor Paștelui biblic, va fi distribuită în număr mare, conform precomenzilor făcute la un preț foarte mic. Reducerea prețului de vânzare va fi menținută și la următoarele numere, în baza unei hotărâri a Uniunii Adventiste, prin care va subvenționa costul de producție. La cererea distribuitorilor noștri, noul format tipărit este adaptat pentru o popularitate mai mare. Folosiți acest instrument optimizat pentru a răspândi mesajul profetic plin de speranță!

Directoarea Departamentului de Sănătate al Uniunii Adventiste, doctorul chirurg Ana-Maria Zanzfir, a fost nominalizată la prima categorie de premii decernate la Gala „Medic pentru România”, care a avut loc pe 26 martie 2025, la Palatul Parlamentului. În cadrul premiilor tradiționale, Colegiul Medicilor din România i-a oferit o diplomă de apreciere la categoria „Carol Davila”, pentru promovarea valorilor profesiei medicale. Propunerea a fost făcută din partea Colegiului Medical Cluj, ca o recunoaștere a eforturilor naționale depuse de medicii

și asistenții adventiști în campaniile „Din grijă pentru tine”, coordonate de Ana-Maria Zanzfir și colegii săi, directorii regionali de sănătate. Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci analizează cererea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea pentru înregistrarea mărcii „Din grijă pentru tine”.

Șeful Secretariatului de Stat pentru Culte, domnul secretar de stat Ciprian-Vasile Olinici, s-a întâlnit cu conducerea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în data de 26 martie 2025, în cadrul unei ședințe pentru cunoașterea noilor comitete din cele șase teritorii administrative. Domnia Sa a fost însoțit de o delegație din aparatul administrativ, în timp ce pastorii adventiști i-au prezentat adventismul regional, au exprimat aprecieri și i-au adresat solicitări.

Anul acesta avem 23 de grupe cu 147 de copii care merg la Budapesta în etapa europeană la Bible Experience, de trei ori mai mulți participanți decât am avut anul trecut. Felicitări copiilor, instructorilor și părinților! Dumnezeu să le dea spor la învățat mai departe! La Bible Game, în etapa națională au fost prezenți 578 de copii, părinți și însoțitori, pe 5 aprilie, la Stupini, unde au fost pregătite activități de cunoaștere a cărților Romani și 1 Corinteni din Noul Testament.

Educația adventistă va deveni mai puternică și mai protejată. Au început demersurile oficiale pentru înființarea Federației de Școli Adventiste, un mecanism național inițiat de pastorul Valentin Filimon, directorul Departamentului de Educație, pentru fortificarea rețelei de învățământ a Bisericii. Federația va asigura o identitate vizuală unitară și, mai important, va proteja patrimoniul intelectual de valori și viziune adventistă în mediul educațional românesc. Dumnezeu să-Și binecuvânteze biserica! 🦋

Text preluat de pe blogul oficial al pastorului
Aurel Neațu: președinte.adventist.ro

AUREL NEAȚU, președinte, Uniunea de Conferințe

Like, share, regret:
LUMEA DIGITALĂ
nu îți decide identitatea

Tot ce vedem online ne influențează. Și pe noi,
și pe ceilalți. Iar lucrurile care ne influențează
se înrădăcinează în inima noastră și, în timp,
ajung să se confunde cu ea.

„Ding dong!” Ilinca a rămas mută când i-a deschis ușa Elia-
nei, colega ei de școală, despre care tocmai făcuse un reel cu
AI, făcând să pară că Eliana mănâncă încântată din toaleta
școlii. „Bună, Ilinca! Am văzut reel-ul pe care l-ai făcut și, fi-
indcă noi la școală nu prea vorbim, m-am gândit să vin până
la tine și să îți spun cum mi s-a părut. Pot să intru?”

Ilinca abia intrase într-a V-a când a și aflat că Eliana, o co-
legă mai mare, are un canal de YouTube cu experimente pen-
tru copii. Pentru colegii ei mai mici, Eliana era un fel de idol.
Avea mulți urmăritori din școala ei. Pentru profesori, era me-
reu cel mai ușor să o dea pe Eliana drept exemplu bun. Ilincăi
însă nu îi plăcea de ea. O enerva tot la Eliana: cum vorbește,
cum se îmbracă, cum toată lumea vrea să fie prietenă cu ea.

Cum a început totul

„Eram în clasa a III-a când am început să fac experimen-
te. Doctorii îi spusese tatălui meu că oamenii de știință nu
au un răspuns pentru boala lui. Când am auzit asta într-o
discuție dintre părinți, i-am cerut mamei să îmi cumpere un
set de experimentat de la supermarket. Poate că oamenii ace-
ia de știință aveau nevoie de o mână de ajutor. Poate că, dacă
aveau să îmi iasă toate experimentele cu oțet, bicarbonat și
colorant, o să devin atât de bună la științe, încât o să găsesc
eu tratamentul pentru tata. Nu am spus nimănui planul
meu, dar toată lumea s-a bucurat de noul meu hobby. Mama
a fost așa de încântată, încât mă filma mereu cu telefonul,

Noi suntem singurii care
avem puterea să decidem cine
vrem să devenim, iar decizia
aceasta este o alegere mare,
formată din mii și mii de alegeri
mici. Una dintre aceste
alegeri mici (dar mari) ține de
lucrurile cărora noi le dăm voie
să ne ocupe privirea, timpul și
mintea. Să deschidem ușa
înăuntrul nostru doar lucrurilor
cu adevărat de valoare!

iar mătușa mea i-a spus că, dacă m-ar pune pe YouTube, ar aduna și ceva bănuți ca să îmi cumpere seturi noi. Curând, colegii de clasă au aflat de canal, apoi și învățătoarea. Mă lăudau mereu pentru creativitate și unii copiau și ei experimentele cu părinții lor, acasă. Când am trecut într-a V-a, profesoara de Biologie mi-a dat un 10 fiindcă am făcut un video cu ierbarul bunicii, prezentând câteva plante medicinale.

Apoi, ura

Nu am vorbit cu ai mei despre asta, dar am văzut că în comentariile de la video apăreau și lucruri urâte. Unele păreau scrise de copii cărora nu le plăceau experimentele mele. Ba că lava nu e verde, ba că de ce sunt eprubetele acelea așa murdare? Ba că arăt ca și cum, la sfârșit, mănânc toată tava de experimente. Cineva a spus: „Ba nu, arată ca și cum mănâncă din toaletă.” Și a pus un link cu clipul tău. Așa am aflat despre el. Și am venit să îți spun că m-a întristat.

Nu m-a întristat să mă văd pe mine mănâcând din toaletă că, sincer acum... Dar

m-am gândit cât de singură trebuie să fii tu, din moment ce ai atâta timp să stai să cauți cum se face un astfel de clip, apoi să lucrezi la el, să îi cauți o coloană sonoră și apoi să stai să răspunzi la toate comentariile care apar sub el. *Te vedeam stând pe canapea, cu fața luminată doar de telefon, bucurându-te de ceva ce nu aduce de fapt nimănui bucurie.* Apoi mi-am dat seama tu că te-ai mutat recent la școala noastră și că toți prietenii tăi au rămas probabil în orașul din care ai venit. Deci chiar ești singură. Și cred că nu e chiar plăcut asta. Așa că am venit cu o propunere: vrei să mă ajuți și să facem împreună clipuri video cu experimente? Editezi foarte bine, iar eu la AI nu mă pricep chiar deloc. Mi-ar prinde bine un asistent talentat. Ce zici?”

Puterea micilor alegeri

Uneori poți crede că device-ul tău e ca un perete de sticlă, care te ferește de consecințele faptelor de pe internet: fie de conținutul pe care îl produci tu, fie de cel pe care îl produc alții. Doar că peretele acesta nu există. *Viața online este tot viață reală.* Însă, este o felie de viață sucită și învârtită în așa fel încât poate ajunge opusul realității. Probleme mari apar pentru că, deși nu putem fi siguri că tot ce vedem online este sincer, totuși, tot ce vedem online ne influențează. Și pe noi, și pe ceilalți. Iar lucrurile care ne influențează se înrădăcinează în inima noastră și, în timp, ajung să se confunde cu ea.

Noi suntem singurii care avem puterea să decidem cine vrem să devenim, iar decizia aceasta nu este ceva magic: este o alegere mare, formată din mii și mii de alegeri mici. Una dintre aceste alegeri mici (dar mari) ține de lucrurile cărora noi le dăm voie să ne ocupe privirea, timpul și mintea. *Să facem mofturi!* Să fim pretențioși! Să deschidem ușa înăuntrul nostru doar lucrurilor cu adevărat de valoare!

ALINA KARTMAN, redactor Semnele Timpului

Ochi care VĂD DINCOLO de ceață!

În vremuri de confuzie și întuneric,
când trebuie să depășim obstacole și să înțelegem
planul lui Dumnezeu, avem nevoie de
viziune și discernământ spiritual sănătos
pentru a vedea clar și a ști ce avem de făcut.

Voi puncta doar două exemple edificatoare.

Chemarea lui Isaia la slujba de profet într-o vreme de criză

Domnia lui Ozia peste Iuda a luat sfârșit după 52 de ani. A fost o perioadă remarcabilă, a realizat multe reforme și a adus prosperitate în împărăție. Pe firmamentul istoriei a apărut puternicul și vicleanul Tiglat Pilasar al III-lea, împăratul Asiriei. În cinci ani a cucerit teritorii întinse. În al cincilea an, Ozia a murit. Ne putem imagina îngrijorarea care a cuprins regatul lui Iuda. Se va folosi inamicul de această împrejurare? Va șterge de pe pământ mica națiune? Care avea să fie soarta poporului? Moartea lui Ozia a fost un eveniment surprinzător pentru toți, provocând incertitudine, îngrijorare, panică și dezorientare. Exista vreun ochi care să vadă dincolo de „ceață”?

„În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul” (Isaia 6:1). Tronul împăratului lui Iuda putea să fie liber, dar al lui Dumnezeu, în niciun caz. El era tot acolo. Tocmai în aceste circumstanțe de îngrijorare, tânărul Isaia primește viziunea divină care îi deschide ochii

Putem găsi lumină și claritate
chiar în cele mai întunecate
vremuri. „Ceața” din timpul în
care trăim, cu atât de multe
necunoscut, poate fi străpun-
să și azi prin ochii credinței,
curajului, statorniciei, ascul-
tând chemarea divină plină de
dragoste: „Iată un loc lângă
Mine; vei sta pe stâncă”
(Exodul 33:21).

spre o realitate mai profundă și mai clară. Chemarea sa la slujba de profet vine într-o vreme de criză, dar viziunea asupra tronului lui Dumnezeu îi dă puterea și curajul să-și îndeplinească misiunea, străpungând astfel negura fricii și a nesiguranței. În momente de criză și schimbare, încrederea în Dumnezeu poate oferi claritate și direcție. Isaia ne este un exemplu excelent de cum privirea spirituală poate vedea dincolo de circumstanțele imediate ca să găsească speranță și scop.

Tronurile pământesti se pot clătina, împărățiile se pot ridica și prăbuși, dar tronul lui Dumnezeu, întemeiat pe dreptate, va supraviețui: „Este în ceruri un Dumnezeu care descoperă tainele și care... face cunoscut... ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă” (Daniel 2:38).

Aici, la noi, ar putea să fie agitație și nesiguranță, poate că „oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ” (Luca 21:26), dar în ceruri este liniște și pace. „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie” (Luca 21:28).

Pe pământ, păcatul poate împărăți și înflori, dar nu în prezența lui Dumnezeu. Pe pământ, egoismul ar putea să cuprindă viața multora, dar cei care privesc „țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus”, toți aceștia au un Model „care, pentru bucuria care-i era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12:2).

Pământul poate să pară acum împărăția celui rău, dar aceasta nu va fi pentru totdeauna. Ochiul credinței vede dincolo de „ceață”: „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: «Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.» Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: «Iată, Eu fac toate lucrurile noi.» Și a adăugat: «Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate»” (Apocalipsa 21:1-5).

**Ioan, singur pe Patmos,
exilat pentru credință**

Spre sfârșitul primului secol al erei creștine, Ioan, apostolul iubirii, cel care și-a dedicat întreaga viață, fără nicio rezervă, Maestrului său, cel care a fost un conducător de bază în noua biserică în curs de dezvoltare, era pe Patmos, o insulă stâncoasă și pustie din Marea Egee. Era aici, exilat de autoritățile romane, pentru mărturia creștină pe care depus-o plin de curaj. Acum, în vârstă și singur, nu avea altceva de făcut decât să se gândească la trecut și să se întrebe: de ce au venit peste el toate

acestea? Anii plini de activitate cu Isus și colegii săi i-au umplut inima de speranță. Făgăduința rostită de Isus parcă și acum îi răsună în urechi: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:1-3).

Retrăia zilele petrecute cu Isus. Și-a adus aminte de momentul înălțării, când cei doi îngeri i-au încurajat: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer” (Faptele apostolilor 1:11). Au trecut de atunci mai mulți ani și Isus încă nu S-a întors! Evenimente tulburătoare s-au petrecut între timp, unsprezece din cei doisprezece erau în mormânt. Doar el mai rămăsese în viață, după ce a fost salvat, ca prin minune, la Roma.

În acele zile încărcate de întrebări și așteptare, ochii săi aveau să fie ridicați dincolo de „ceață”: „În ziua Domnului eram în Duhul. Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe, care zicea: «Eu sunt Alfa și Omega»... M-am întors să văd glasul care-mi vorbea... Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El Și-a pus mâna dreaptă peste mine și a zis: «Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților»” (Apocalipsa 1:10-12,17,18).

Aici, pe Patmos, Ioan are viziuni revelatoare care îi deschid o perspectivă cu totul nouă asupra evenimentelor viitoare și asupra planului lui Dumnezeu. În mijlocul exilului și al întunericului, Ioan este înălțat și i se oferă descoperiri despre cele șapte biserici, șapte peceți, șapte trâmbițe, șapte

plăgi, puterile mondiale, timpul sfârșitului, revenirea lui Hristos, Noul Pământ etc. Aceasta ne arată cum Dumnezeu poate străpunge întunericul și incertitudinea prezentului, descoperind adevărul și lumina planurilor Sale. Chiar în cele mai întunecate momente, viziunea divină, transmisă omului de către Dumnezeu, poate aduce claritate și direcție. Prin descoperirile sale, Ioan devine un far de speranță pentru copiii lui Dumnezeu din toate veacurile.

Ce să facem astăzi?

Zilele de dinaintea revenirii lui Isus sunt zile periculoase. Satana aruncă în luptă tot arsenalul său, știind că acum este momentul decisiv: înșală cu sofismele sale, amăgește cu promisiunile sale, hipnotizează prin farmecele sale, ocupă minți, atâță patimi, stăpânește împrejurări, dezorientează și descurajează. Putem găsi lumină și claritate chiar în cele mai întunecate vremuri. „Ceața” din timpul în care trăim, cu atât de multe necunoscute, poate fi străpunsă și azi prin ochii credinței, curajului, statorniciei, ascultând chemarea divină plină de dragoste: „Iată un loc lângă Mine; vei sta pe stâncă” (Exodul 33:21). 🍌

Dumnezeu poate străpunge întunericul și incertitudinea prezentului, descoperind adevărul și lumina planurilor Sale. Chiar în cele mai întunecate momente, viziunea divină, transmisă omului de Dumnezeu, poate aduce claritate și direcție.

PAVEL MEMETE, pastor pensionar, Conferința Banat

UN PAPĂ AMERICAN

A sosit clipa?

Conclavul a ajuns remarcabil de repede la o decizie, alegând un nou prelat în mai puțin de două zile. Când fumul alb a ieșit pe coș, oamenii care așteptau în apropiere de Vatican s-au grăbit spre Piața Sfântul Petru, dornici să afle cine va fi noul papă. Când a fost făcut anunțul, răspunsul mulțimii a fost – la început – destul de reținut. Pe fețele oamenilor se citea nedumerirea, iar în jur se auzeau murmure generalizate, înainte ca entuziasmul să se reia. Ce era deconcertant? Leon al XIV-lea este primul papă *american* – un fapt care cu siguranță va stimula imaginația profetică a adventiștilor.

Atunci când John F. Kennedy a devenit primul președinte catolic al Americii, mulți au crezut că venise începutul sfârșitului; la urma urmei, știm că se apropie momentul în care prima și a doua fiară își vor da mâna peste prăpastie și vor pregăti renașterea acelei forme opresive de creștinism care a dominat Occidentul în perioada medievală. Atunci când ai un președinte american care face parte dintr-o organizație globală ce aspiră la putere mondială, nu este greu să vezi potențialul declanșării acelor evoluții rapide cu privire la care am fost avertizați¹.

„Fără îndoială, trebuie să fim atenți la semnele vremurilor, dar niciodată să nu

punem speculațiile profetice mai presus de lucrarea care ne-a fost încredințată.”

Se întâmpla acum mai bine de o jumătate de secol, o perioadă care nu reprezintă decât o frântură de timp comparativ cu cele două milenii care au trecut. Unii ar susține, fără îndoială, că de atunci am început să vedem fisuri în armura națiunii americane – o națiune pe care Ellen White a descris-o ca având „o conducere protestantă și republicană”².

Acum, la mai bine de șase decenii de la asasinarea lui J.F.K. și după un alt președinte catolic (Joe Biden), trăim un moment în care un amestec curios de gândire romană și americană a apărut de cealaltă

„Fără îndoială, trebuie să fim atenți la semnele vremurilor, dar niciodată să nu punem speculațiile profetice mai presus de lucrarea care ne-a fost încredințată.”

parte a oceanului: cardinalul Robert Francis Prevost. Cât de american este el? Greu de spus; cu siguranță s-a născut în Statele Unite, dar și-a petrecut cea mai mare parte a carierei sale religioase în alte locuri.

Clipa de tăcere din Piața Sfântul Petru sugerează că cei mai mulți dintre noi nu știu prea multe despre acest nou pontif; acesta nu se afla pe listele de potențiali papi ale celor mai mulți oameni. Cu toate acestea, faptul că este primul papă american din lume are cu siguranță potențial profetic. Doar că nu știu exact care ar putea fi acesta.

Am avut câteva întrebări când l-am văzut la balcon, mai ales pentru că sunt american naturalizat. Când am devenit cetățean, a trebuit să renunț public la orice loialitate față de un șef de stat străin. Nu am fost niciodată un mare susținător al monarhiei, așa că nu mi-a fost greu. Dar apare o întrebare: *Nu este papa șeful de stat al Vaticanului? Are dreptul să își păstreze pașaportul american?*

Alte întrebări: Cât de american este, de fapt, cardinalul Prevost? Constituția americană și dreptul canonic au fost dintotdeauna o combinație instabilă. Statele Unite mărturisesc un angajament absolut față de libertatea religioasă și, chiar dacă mulți americani simt că acest angajament s-a erodat în ultimele decenii, continuăm să îl afirmăm. Roma, pe de altă parte, pare să *tolereze* alte credințe, dar, adesea, în ciuda unui angajament aparent față de ecumenism, lasă impresia clară că încă mai crede

în dictonul episcopului Ciprian din Cartagina, conform căruia *nu există mântuire în afara Bisericii Catolice*³. Scopul final al Romei – ca toată creștinătatea să fie reunită în turma ei – nu s-a schimbat cu adevărat.

„Dacă profețiile te sperie în mod constant, s-ar putea să nu le înțelegi corect.”

Acea reunificare, din perspectivă profetică, ar presupune o revenire la combinația dintre biserică și stat, care s-a dovedit atât de problematică în Occident în secolele trecute. Această îmbinare a puterii civile cu cea religioasă a fost unul dintre factorii care i-au determinat pe mulți credincioși să traverseze oceanul pentru a ajunge în America și, chiar dacă mulți dintre ei nu au reușit să se ridice la înălțimea aspirațiilor lor la început (la urma urmei, Mary Dyer a fost spânzurată pentru că era quaker), națiunea care a fost întemeiată în cele din urmă în Lumea Nouă a inclus în constituția sa un angajament față de libertate.

Așadar, cum pot coexista aceste două seturi de valori în mintea unui papă american? Presupun că timpul ne va spune – și este foarte posibil să nu ducă la nimic. Să nu uităm: aproape de fiecare dată când am încercat să prezicem detaliile viitorului dincolo de linia generală a ceea ce afirmă de fapt Biblia, am greșit, iar acest lucru se datorează faptului că profeția nu se referă atât de mult la prezicerea viitorului, cât la recunoașterea împlinirii sale atunci când se întâmplă.

Când a prezis persecuția viitoare a ucenicilor Săi, Isus a întărit aceste afirmații spunând: „V-am spus aceste lucruri pentru ca, atunci când le va veni ceasul să se împlinească, să vă aduceți aminte că vi le-am spus” (Ioan 16:4)⁴. Nu veți găsi nicăieri în scrierile ucenicilor predicții detaliate despre cum se va desfășura persecuția; în schimb, veți găsi *relatări* despre ceea ce s-a întâmplat. Bănuiesc că ucenicii erau mult prea ocupați cu răspândirea Evangheliei pentru a petrece mult timp încercând

să prezică viitorul în detaliu. Atunci când Dumnezeu le *dădea* detalii, le împărtășeau cu biserica. Dar, în afară de revelația profetică, în Noul Testament nu prea găsim încercări de a anticipa viitorul.

Acesta, cred eu, este răspunsul care i se potrivește unui adventist din secolul XXI. Fără îndoială, trebuie să fim atenți la semnele vremurilor, dar niciodată să nu punem speculațiile profetice mai presus de lucrarea care ne-a fost încredințată. Oare tocmai am asistat la un salt brusc spre Apocalipsa 13? Cine știe cu adevărat? Poate că da. Dar *orice* s-ar întâmpla, misiunea noastră principală nu se schimbă:

„Într-un anumit sens, adventiștii de ziua a șaptea au fost trimiși în lume ca veghetori și purtători de lumină. Lor le-a fost încredințată ultima avertizare pentru o lume care piere. Asupra lor strălucește lumina minunată din Cuvântul lui Dumnezeu. Lor li s-a dat de îndeplinit o lucrare de cea mai mare importanță – proclamarea primei, a celei de-a doua și a celei de-a treia solii îngerești. Nu există nicio altă lucrare de o asemenea importanță. Ei nu trebuie să îngăduie ca altceva să le absoarbă atenția.”⁵

Unul dintre cele mai mari beneficii secundare ale faptului că ne concentrăm asupra misiunii noastre este diminuarea fricii. Uneori, când devenim obsedați de interpretarea evenimentelor curente, începem să ne concentrăm asupra lucrurilor aparent înfricoșătoare care sunt prezise în Scriptură. Dar dacă profețiile te sperie în mod constant, s-ar putea să nu le înțelegi corect. Deschide o concordanță cândva și

caută textele în care Isus vorbește despre „frică”. Citește predicția lui Pavel din 2 Tesaloniceni 2 și observă angajamentul său față de calm:

„Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților, să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi și venit chiar” (2 Tesaloniceni 2:1,2).

Un alt pasaj liniștitor se găsește în făgăduința lui Isus că va reveni:

„Să nu vi se tulbure inima! Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine” (Ioan 14:1).

Da, fiți atenți la ceea ce se întâmplă, dar interpretați semnele vremurilor așa cum a intenționat Dumnezeu: drept dovezi că El Își ține promisiunea de a ne răscumpăra și că nimic din ceea ce se întâmplă nu va lua cerul prin surprindere. Există într-adevăr Cineva care veghează asupra a tot ceea ce se întâmplă, iar noi putem lăsa toate grijile în seama Lui.

Da, la conclave s-a întâmplat ceva fără precedent și, da, e posibil să însemne ceva. Dar atât. Acum întoarce-te la lucrarea ta, pentru că semenii tăi sunt încă fără speranță dacă nu îl cunosc pe Isus. 📌

**„Dacă profețiile te sperie
în mod constant, s-ar putea
să nu le înțelegi corect.”**

NOTE

¹ Vezi Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 9, p. 11.

² *Ibid.*, vol. 5, p. 451.

³ A se vedea, de exemplu, <https://www.catholic.com/video/how-can-catholics-say-theres-no-salvation-outside-the-church>.

⁴ Textele biblice sunt redactate din *Biblia*, sau *Sfânta Scriptură*, trad. Dumitru Cornilescu, Casa Bibliei, București, 2024, prescurtare: EDC100.

⁵ Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 9, p. 19.

Articol preluat din *Adventist Review*.

SHAWN BOONSTRA, editor asociat *Adventist Review*

14 J. CURIERUL ADVENTIST

TINERET

AMiCUS

O misiune dedicată studenților

Exodul tinerilor din bisericile noastre reprezintă o preocupare tot mai accentuată, având în vedere că un procent semnificativ dintre aceștia, peste jumătate, părăsesc Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Analizele globale relevă o scădere vizibilă a numărului tinerilor adulți (18–30 de ani) prezenți în biserici, fenomen care impune o reflecție profundă și măsuri adecvate pentru contracararea acestuia.¹

Conform datelor disponibile la 31 decembrie 2018, la nivel mondial existau 119 colegii și universități adventiste, frecventate de peste 168.000 de studenți. Cu toate acestea, statisticile indică faptul că mai mult de 95% dintre tinerii adventiști aleg să urmeze cursurile unor instituții de învățământ superior seculare, ceea ce îi expune unor influențe culturale și ideologice diverse, adesea diferite de principiile creștine.

Părăsirea domiciliului pentru a urma studii universitare reprezintă un moment de cotitură în viața tinerilor, iar adaptarea la un nou mediu poate fi dificilă. Mulți întâmpină dificultăți în găsirea unei comunități bisericești locale și, în lipsa unui cadru de sprijin, riscă să se îndepărteze de biserică și de principiile spirituale care le-au ghidat existența. Influențele academice, sociale și culturale specifice mediului universitar pot contribui la crize identitare și la diluarea convingerilor religioase.

¹ PUBLIC CAMPUS MINISTRIES MANUAL, General Conference of Seventh-day Adventists Adventist Ministry to College and University Students (AMiCUS)

Un ideal nobil: formarea unei generații de tineri puternici în credință, activi în biserică și implicați în societate.

În acest context, o întrebare esențială se impune: cum poate biserica să sprijine acești tineri, astfel încât să își păstreze credința într-un mediu marcat de provocări ideologice și seculare?

„Adevărata educație înseamnă mai mult decât a urma o metodă de studiu. Este întinsă. Ea include dezvoltarea armonioasă a tuturor puterilor fizice și a facultăților mintale. Ea învață despre dragostea și frica de Dumnezeu și constituie o pregătire pentru îndeplinirea cu credincioșie a datoriilor vieții. Educația adecvată cuprinde nu numai disciplina mintală, ci acea instruire ce va asigura principii morale sănătoase și o comportare corectă.” (Ellen White, *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*)

AMiCUS – Un răspuns la provocările studenției

În cadrul Departamentului de Tineret, programul AMiCUS (Adventist Ministry to College and University Students) reprezintă o inițiativă strategică menită să ofere sprijin studenților în mediul universitar. Această misiune își propune să inspire, să educe, să echipeze și să împuternicească tinerii pentru a deveni ambasadori ai lui Hristos, atât în universitate, cât și în biserică și în comunitate.

Obiective fundamentale AMiCUS:

- Restaurarea imaginii și asemănării lui Dumnezeu în studenți;
- Transformarea acestora în ucenici dedicați ai lui Isus Hristos;
- Împuternicirea lor pentru a împărtăși Evanghelia veșnică.

Viziunea AMiCUS

Idealul AMiCUS este acela de a forma o generație de tineri profund ancorați în misiunea lui Isus Hristos și în valorile Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Acești tineri, prin exemplul personal, sunt chemați să își influențeze colegii și să creeze punți de comunicare care să conducă la o relație autentică cu Dumnezeu.

Pentru atingerea acestor obiective, AMiCUS își desfășoară activitatea pe departamente:

- Administrativ – organizare și logistică;
- Social – voluntariat și acțiuni umanitare;
- Cultural – promovarea valorilor prin artă, lectură și evenimente tematice;
- Recreativ – activități sportive și de relaxare;
- Economic – administrarea resurselor și susținerea financiară a proiectelor;
- Spiritual – dezvoltare personală și studiu biblic;
- Marketing & PR – promovarea activităților și gestionarea relațiilor publice.

Pe plan local, fiecare departament dezvoltă proiecte și activități specifice, oferind oportunități de implicare fiecărui student. În același timp, AMiCUS România dezvoltă și proiecte cu impact național:

- Cros caritabil „Alerg pentru mama” – sprijinirea mamelor aflate în dificultate prin evenimente sportive
- „Picătura de viață” – campanii de donare de sânge
- Săptămâna de rugăciune AMiCUS – un timp dedicat comuniunii spirituale
- „Rise & Pray” – întâlniri zilnice online pentru studiu și rugăciune
- Traininguri pentru voluntarii AMiCUS – dezvoltarea abilităților necesare pentru implicarea activă
- Evenimente Naționale tematice: Tabere, Festival Național de Creație, MEDI-CUS, AMiCUS Coding Days etc.

Impact și Recunoaștere

AMiCUS este un program global al Bisericii Adventiste, implementat în diverse regiuni sub denumiri specifice, dar având un scop unic: sprijinirea tinerilor adventiști în mediul universitar, reactivarea celor inactivi și atragerea celor care nu cunosc Evanghelia.

În Europa, AMiCUS are o istorie mai îndelungată, fiind fondat în Spania, în 1974, sub numele AEGUAE, apoi și în Italia, în 1975, sub denumirea AUDA. Periodic, se organizează Congresul Internațional AMiCUS, oferind studenților din toată Europa ocazia de a se conecta cu alți tineri adventiști, de a dezbate teme academice și de credință și de a primi îndrumare spirituală. Următorul Congres Internațional va fi găzduit de studenții din Spania la începutul lunii octombrie a acestui an.

În România, AMiCUS a făcut primii săi pași la foarte scurt timp după Revoluția din anul 1989 și, de-a lungul celor peste 30 de ani de existență, a devenit una dintre cele mai puternice inițiative de susținere a studenților. Asociația Studențească AMiCUS, fondată legal în 1993, este una din cele mai vechi organizații studențești din România. Cu 18 filiale locale și peste 1.000 de voluntari activi anual, AMiCUS România a reușit să creeze o comunitate vibrantă și dedicată, fiind cea mai mare comunitate AMiCUS din Europa.

Recunoașterea importanței acestei activități a venit și din partea societății. În decembrie 2024, în cadrul evenimentului ce a avut ca temă „Campioni și Eroi: Curaj, Performanță, Civism”, eveniment găzduit de Casa Regală a României, AMiCUS a primit recunoașterea onorifică pentru contribuția sa remarcabilă la binele comunității și la formarea unei generații de tineri implicați și responsabili.

Rolul bisericii locale

Succesul inițiativelor AMiCUS depinde în mare măsură de implicarea bisericilor locale. Comunitățile care adoptă o atitudine deschisă și incluzivă față de studenți pot deveni adevărate centre de sprijin spiritual și social, facilitând integrarea acestora și oferindu-le un mediu în care să își dezvolte și consolideze credința.

Viitorul AMiCUS

Într-o lume în continuă schimbare, AMiCUS rămâne un liant între biserică și generația tânără, demonstrând că educația și credința nu sunt incompatibile, ci se pot îmbogăți reciproc. Fiecare student care rămâne ancorat în valorile creștine, fiecare tânăr care devine un ambasador al lui Hristos în mediul universitar și fiecare student care îl cunoaște pe Dumnezeu prin activitățile AMiCUS reprezintă o victorie pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Prin dedicare, perseverență și credință, AMiCUS își continuă misiunea, oferindu-le tinerilor din România un cadru în care să crească spiritual, intelectual și moral. Fiecare dintre noi avem un rol de jucat, contribuind la împlinirea unui ideal nobil: formarea unei generații de tineri puternici în credință, activi în biserică și implicați în societate. HAI SĂ FIM PRIETENI! 🍷

Fiecare tânăr care devine un ambasador al lui Hristos în mediul universitar și fiecare student care îl cunoaște pe Dumnezeu prin activitățile AMiCUS reprezintă o victorie pentru Împărăția lui Dumnezeu.

MARCEL BRÂNDZANIC, coordonator național – AMiCUS România,
director asociat – Departament Tineret, Uniunea Română

Treizeci de ani de MINUNI

„Doamne Dumnezeule, multe sunt minunile
și planurile Tale pentru mine: nimeni nu se poate
asemăna cu Tine. Aș vrea să le vestesc și
să le trâmbițez, dar numărul lor este prea mare
ca să le povestesc” (Psalmii 40:5).

Un drum al provocărilor

Unele dintre cele mai obișnuite întrebări pe care le auzeam când am început lucrarea de colportaj, în urmă cu 30 de ani, s-au repetat de-a lungul vremii până azi: Se mai vând cărțile? Se poate trăi din colportaj?

Omeneste, bune întrebări, iar răspunsul (tot omenesc) ar fi: „Nu se poate.” Doar că aici nu vorbim despre ce am putea face eu sau tu; aici vorbim despre ce poate să facă Dumnezeu! Și cum la El totul este posibil, înseamnă și că „toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede” (Marcu 9:23).

Una dintre cele mai mari provocări ale Sfințelor Scripturi este aceea de a-L pune pe Dumnezeu la încercare! (Maleahi 3:10). Acest lucru este uimitor atunci când se concretizează și poți să-i vezi rezultatele; îți conferă o doză de energie supraomenească, o încredere neclintită, o motivație puternică.

Un Dumnezeu mai mare decât credința

În proiectul Litoral 2024, împreună cu soția mea, am lucrat trei săptămâni la standul din Costinești – o provocare destul de serioasă! Pe aleea principală, unde era amplasat standul nostru, seară de seară era un vacarm de nedescris: tot felul de cântăreți ambulanți cu boxe puternice, circari și cerșetori ocupau orice spațiu posibil în jurul nostru. Chiar și așa, din miile de oameni care treceau prin fața noastră, unii se opreau și la standul nostru.

Aveam aranjate frumos cărțile de sănătate, cele educative, cărțile pentru copii și cărțile religioase, între care cele cinci volume din setul „Marea Luptă” (*Patriarhi și profeți, Profeți și regi, Viața lui Isus, Tragedia veacurilor, Faptele apostolilor*).

Cu câteva zile înainte de încheierea seriei, mi-a venit o idee: am luat cele cinci cărți, le-am așezat în centru și am afișat pentru întregul set un preț mai mic decât costul celor cinci titluri – 150 lei, în loc de 167 lei. Zilnic ne rugam ca Dumnezeu să aducă omul potrivit care să cumpere cărțile, dar zilele au trecut repede și setul era tot acolo.

În ultima seară, ca și în alte seri, m-am retras în spatele standului. Mă plimbam pe plaja liniștită și stăteam de vorbă cu Dumnezeu. Privind splendoarea cerului de deasupra mării, am spus: *Doamne Dumnezeule care ai creat marea și pământul, stelele și cerul, galaxiile și întregul univers, cât de minunat ești! Tu, care privești mulțimile de oameni și cunoști gândurile și adâncurile inimii fiecăruia, ne-ai binecuvântat în fiecare zi, ai adus la standul nostru oameni prețioși și pregătiți de Duhul Sfânt, care au plecat de aici cu fețe luminate și ducând cu ei comorile adevărului în toate colțurile țării, chiar și peste hotare. Suntem foarte mulțumiți, Doamne, pentru tot ce ai făcut pentru noi și pentru oamenii din acest loc! Rămâne totuși o mică fărâamă de neîmplinire – setul de cărți „Marea Luptă” este tot pe stand, deși ne-am rugat zilnic să găsim omul potrivit pentru el... Simt că nu am suficientă credință să mai sper că s-ar putea întâmpla acest lucru chiar acum, în ultima seară, dar știu că la Tine totul este posibil... Doamne, eu nu pot să-Ți mai cer să faci lucrul acesta, dar, dacă este în seara asta aici o persoană care să-și dorească aceste cărți, iar Tu vei aduce acea persoană la stand să le cumpere, aceasta ar fi pentru noi o mare minune și un motiv în plus de a da slavă Numelui Tău cel mare!*

**Vrei să trăiești
cu adevărat?
Vino în lucrarea
de colportaj!**

Am terminat astfel conversația mea cu Dumnezeu, iar în următorul minut eram la stand. Chiar când am pus piciorul sub cortul nostru, din partea opusă a falezei se îndrepta direct spre stand un cuplu, iar doamna avea privirea ținută la setul „Marea Luptă”. A cerut imediat detalii, iar eu i-am prezentat în linii mari cam ce conține fiecare volum. Doamna era interesată să le cumpere dacă mai reduceam ceva din preț; i-am spus că deja fusese aplicată o reducere, dar că eram dispuși să mai lăsăm ceva dacă și le dorea cu adevărat (sincer, eram gata să i le dau și gratis). I-am propus să plătească 120 de lei, iar diferența să o acoperim noi. A plătit cu cardul 167 de lei (doar prețul întreg putea fi introdus în casa de marcat), iar eu am scos din portofel o bancnotă de 50 de lei și i-am oferit-o împreună cu bonul fiscal. În acel moment, doamna m-a privit în ochi și a spus rușinată, aproape lăcrimând: „Domnule, nu-mi vine să cred. Cum să plătiți din buzunar 50 de lei? Nu pot să fac așa ceva.” Ne-a lăsat banii pe masă și au plecat mulțumiți cu cărțile. De atunci mă rog zilnic pentru acea familie.

Am prezentat aici doar un crâmpei din acești 30 de ani de minuni! De fiecare dată, după astfel de experiențe spun doar: *Doamne, pleacă de la mine căci sunt un om păcătos!* Atunci El este însă cel mai aproape. Îl simți chiar acolo lângă tine.

Nu mă întreba dacă se mai vând cărțile, sau dacă se poate trăi din colportaj. În schimb, dă-mi voie să te întreb eu: Vrei să trăiești cu adevărat? Atunci vino în lucrarea de colportaj!

IACOB CĂTINEAN, prim-colportor, Transilvania de Sud

MODIFICĂRI

ale textului biblic (I)

Se spune că traducătorii și copiiștii Bibliei
au mai modificat pe ici pe colo. Este adevărat?

De ce nu traducem „literal”

Este adevărat că uneori traducătorii sunt siliți să adauge câte un cuvânt sau să scoată ceva, pentru a face traducerea mai clară și mai estetică.

De exemplu, la expresia lui Daniel din 11:31 (*wəḥēsīru battamīd* = lit. „și au îndepărtat necurmata”), a fost adăugat în traducere cuvântul „jertfă”. Se știe că în cartea lui Daniel, ca și în Talmud, cuvântul *tamīd* (continuitate) este o expresie eliptică, adică încompletă, în comparație cu forma completă din Numeri (‘*ōlaṭ battamīd* „arderea-de-tot continuă”).

Când pe șantier cineva zice: „Dă-mi, te rog, franceza!”, toți colegii știu că el cere „cheia franceză”, nu *limba* franceză. Pe de altă parte, într-o clasă de gimnaziu, aceeași rugămintă ar viza „*manualul de [limba] franceză*”. Pentru un străin, asemenea exprimări trebuie făcute explicite prin adăugarea elementului care a fost omis.

Ar trebui să vorbim și să scriem întotdeauna complet și explicit? Să nu „mâncăm” deloc cuvinte? De dragul conciziei, sau pentru că este convențional și convenabil, în toate limbile, oamenii se exprimă adesea eliptic. Dar o expresie eliptică dintr-o limbă nu este întotdeauna înțeleasă, dacă este tradusă „exact”, cuvânt cu cuvânt. Traducătorul trebuie să precizeze, adăugând cuvântul sau cuvintele lipsă.

Alteori, traducătorul este nevoit să scoată un cuvânt care în traducere ar fi inutil și ar încălca textul în mod inestetic. De exemplu, o propoziție ca aceea din Apocalipsa 14:13, tradusă literal „Ferice de morții care mor în Domnul”, se traduce mai clar și mai pe scurt: „Ferice de morții Domnului!” sau: „Ferice de cei ce au murit în Domnul.” „Morții care mor...” este un ebraism (o exprimare specifică limbii ebraice, în care pleonasmul este o figură de stil obișnuită).

Avertizarea împotriva mutilării cuvântului Domnului (Prov. 30:5-6; Apoc. 22:18-19) nu se referă la cuvintele ca atare, ci la mesajele Bibliei. Nu avem dreptul să introducem mesajele noastre, știrbind mesajul și învățătura Domnului, nici să scoatem din soliile și învățăturile Lui.

Manuscrise, vârstă, acuratețe

Să începem cu Noul Testament, care este cel mai bogat reprezentat în numărul de manuscrise, deoarece este mai recent. Au ajuns până la noi circa 5.800 manuscrise grecești (complete sau fragmentare), circa

10.000 manuscrise latine și circa 9.300 manuscrise în alte limbi vechi (siriacă, coptică, etiopiană, nubiană gotică, armeană, slavonă).

Unele manuscrise sunt foarte vechi, cum ar fi faimosul fragment din Ioan, numit Papirusul 52 (Rylands), datând din jurul anilor 125. Pe măsură ce sunt tot mai târzii, manuscrisele sunt în mod natural tot mai multe, până la apariția și răspândirea tiparului, din secolul al XV-lea, care a asigurat o acuratețe aproape perfectă.

Se poate compara textul grecesc mai recent al NT (sec. XI-XV), numit și bizantin, care a fost standardizat de Erasmus, cu edițiile grecești actuale, bazate pe cel mai vechi manuscris, numit *Codex Sinaiticus*. Acest codex a fost descoperit în 1844, de Konstantin von Tischendorf, la Mănăstirea Sfânta Ecaterina (Mt. Sinai) și datează din secolul al IV-lea.

Cuvinte adăugate sau eliminate

Observăm că manuscrisele timpurii ale NT sunt mai „sărăcuțe” în numărul de cuvinte, față de cele târzii. De exemplu, în textul bizantin din al doilea mileniu creștin, cuvântul *amēn* (amin!) apare mai des. Este adevărat, Codexul Sinaitic are și el aceleași „aminuri” în interiorul cărților ca și Textul Recept sau bizantin.

Dar în manuscrisele bizantine (târzii), cele mai multe cărți din NT se încheie cu „amin”, acolo unde în Textul Sinaitic acesta lipsește, cu excepția epistolelor către Galateni și a lui Iuda. Iar Faptele apostolilor, Iacov și 3 Ioan nu au „amin” la sfârșit nici în textul bizantin. Iar la sfârșitul Epistolei către romani, manuscrisele târzii au în plus nu doar aminul, ci întreaga salutare.

Aceasta a fost însă numai o introducere în subiect. Vom continua în următoarele numere ale revistei. ▀

ADRA ROMÂNIA

*sustine „God Cares Primary School”
din Namibia, Africa*

Prin proiectul „Sprijină un copil din Africa”, 92 de copii
sunt susținuți de ADRA la începutul anului școlar.

În timp ce profesorii spun: „God is good...” (Domnul este bun), copiii răspund: „All the time!” (tot timpul). Ulterior, profesorii spun: „All the time...” (Tot timpul), copiii răspund: „God is good!” (Domnul este bun).

Sub îndemnul acesta a început marți, 21 ianuarie 2025, festivitatea de deschidere a anului școlar la Școala „God Cares Primary School” din Namibia, Africa. Cu această ocazie, cei 92 de copii înscriși, care au fost întâmpinați de cele zece cadre didactice implicate în educația copiilor, au primit pachete din partea ADRA România.

„Sunt profund recunoscător să fac parte dintr-un proiect umanitar care aduce o schimbare reală în viața copiilor vulnerabili din Africa. Prin sprijinul ADRA România și

al tuturor celor implicați, «God Cares Primary School» din Namibia devine o poartă spre un viitor mai bun pentru elevii care, în ciuda dificultăților, visează la o educație care să le schimbe destinul. Festivitatea de deschidere a noului an școlar 2025 este un moment de bucurie și speranță, demonstrând că, împreună, le putem oferi copiilor nu doar ajutor, ci și șansa de a-și construi propriul drum spre succes. Fiecare contribuție contează! Sprijină un copil din Africa și fii parte din această poveste a educației și a speranței!”, a declarat Robert Georgescu, director executiv ADRA România.

„În anul școlar 2025, la «God Cares Primary School» sunt înscriși 92 de elevi în șapte clase: două clase la grădiniță și

cinci clase la școală: clasa întâi, clasa a II-a, clasa a III-a, clasa comună IV-VII și clasa a XII-a sau grupa online pentru finalizarea liceului și pregătirea pentru facultate.

Mulțumită dărniceii sponzorilor, toți copiii beneficiază gratuit de educație școlară, cazare și trei mese pe zi. Peste jumătate din copiii înscriși sunt orfani de unul sau de ambii părinți. Până în clasa a VII-a, la școlile publice, copiii învață în limba locală siLozi, care este limba maternă. Începând din clasa a VII-a, limba oficială este limba engleză. La noi la școală, copiii învață doar în limba engleză. Copiii cunosc limba maternă și, pentru noi, este important ca ei să aibă un start educațional și o relaționare care le vor fi de folos nu numai pe termen lung, în viitor, ci și acum”, a declarat Larisa Mădălina Purecel, director «God Cares Primary School», Namibia, Africa.

„God Cares Primary School” din Namibia, Africa, este parte a proiectului „Tu Pro Welfare Organization Namibia”, organizație privată înființată în 2008 de către o echipă de voluntari adventiști români, cu adresa în Kalubi Village, orașul Katima Mulilo, regiunea Kaprivi, Namibia, Africa, reprezentată legal de către Liviu Cornel Păun. Școala se bucură de patru săli de clasă, un cămin pentru fete și unul pentru băieți, o capelă, o cantină cu sală de mese, spații de joacă și dormitoare pentru profesorii voluntari.

„Sprijină un copil din Africa” este proiectul ADRA România ce investește în copii

prin educație, contribuind la acoperirea nevoilor de bază ale copiilor orfani sau ale celor care provin din familii vulnerabile. Hrana și educația copiilor în Africa reprezintă o provocare atât la nivel de societate, cât și

la nivel de familie. Seceta, insecuritatea alimentară, resursele financiare și materiale limitate, distanțele mari pe care le parcurg copiii pe jos până la școală constituie doar câteva dintre obstacolele care stau împotriva unui traseu educațional normal.

Începând cu anul 1990, Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor – ADRA România se implică în special în proiecte de dezvoltare de care beneficiază întreaga populație. Conducându-se în proiectele asumate după mottoul „Dreptate. Compasiune. Dragoste”, ADRA România aduce bucurie și speranță în viețile beneficiarilor prin promovarea unui viitor mai bun, a valorilor și a demnității umane. Furnizor de servicii sociale acreditat, ADRA România face parte din rețeaua ADRA Internațional, organizația umanitară globală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, una dintre cele mai răspândite organizații neguvernamentale din lume, fiind activă în 118 țări și având la bază filozofia care îmbină compasiunea cu spiritul practic, adresându-se oamenilor în nevoie, fără să facă deosebiri de ordin rasial, etnic, politic sau religios, cu scopul de a sluji umanității astfel încât toți să conviețuiască așa cum Dumnezeu a plănuțit. 🍌

Teologie

DĂRÂMAREA

zidurilor despărțitoare

Viața Berlinului s-a schimbat radical în 13 august 1961. Brusc se pune o barieră, o frontieră lungă de 155 km, care separă Berlinul de Vest de Berlinul de Est și, respectiv, de Germania de Est. Într-o singură noapte, 500 de tone de sârmă ghimpată au înconjurat orașul, izolându-l (Berlinul de Vest). Apoi s-a terminat zidul înalt de 3,5 m, construit din aproape 45 de mii de elemente de beton, o monumentală barieră fizică ce pentru mulți a însemnat sfârșitul libertății.

Zidul Berlinului nu a fost o simplă linie de hotar. Pentru locuitorii Berlinului de Est, de la o zi la alta a încetat libertatea de mișcare. Familii și prieteni care înainte se puteau vizita după plăcere au fost brusc împiedicate să se mai contacteze. Mai mult de zece mii de oameni nu mai aveau acces la locul de muncă. Pe zonele de-a lungul zidului, mulți au început să sufere de așa-numita „boală a zidului”, care se manifesta prin depresii și, în multe cazuri, prin alcoolism.

Conducerea din Germania de Est a numit zidul ca fiind „digul de apărare antifascist”, în timp ce în Berlinul de Vest îl considerau a fi mai degrabă zidul exterior al unui nou lagăr de concentrare. În spatele evenimentelor din Berlin se ascundeau și alte motivații, dincolo de obiectivele politice declarate. Zidul reprezenta teama, ura și mândria. Tensiunea existentă între cele două ideologii atât de diferite determina menținerea hotarelor.

Zidurile din biserică

Și în istoria bisericilor creștine întâlnim ziduri, linii de despărțire și separări. Deosebirea de vederi dintre diferitele grupări creștine au determinat scindări care au durat chiar și decenii, iar tratarea și vindecarea a durat mult timp.

În decursul cercetărilor mele am întâlnit atât durerea produsă de ziduri, cât și bucuria întoarcerii. Zidurile nu produc mereu despărțiri de natură organizatorică, deoarece chiar și în cadrul aceleași biserici separările pot fi determinate de diferențele culturale și de obiceiuri diferite. Astfel de

ziduri nu despart doar biserica, comunitățile, ci produc dureri sufletești și, de aceea, uneori este necesară puterea de vindecare a reunificării, pentru a dărâma aceste ziduri de despărțire.

Dărâmarea zidurilor: harul și mântuirea lui Dumnezeu

Efesenii capitolul 2 poate fi considerat ca fiind textul biblic cel mai important cu privire la procesul de unificare. În cuprinsul lui, apostolul se angajează în a arăta că chiar și înainte de creațiune planul lui Dumnezeu avea în vedere unitatea și împăcarea. Dovada acestui plan și obiectivele cele mai îndepărtate îl constituie chiar biserica, în care sunt înlăturate toate hotarele de natură etnică, religioasă și socială, pentru a se ajunge la o identitate comună.

Ce a făcut Dumnezeu? Cu ce a venit la noi dincoace de zid?

Textul din Efesenii 2:4-10 prevede câte o acțiune corespunzătoare pentru toate caracteristicile amintite: „ne-a iubit”, „ne-a chemat la viață”, „ne-a înviat”, „ne-a strămutat în împărăția cerească” și ne-a „arătat” bogăția harului Său. Cu alte cuvinte, Domnul Isus a venit la noi, trecând prin zid.

Când omul acceptă lucrarea lui Dumnezeu săvârșită în privința lui, aceasta este urmată mereu de consecințe practice. Amprente ale experiențelor trăite se răsfrâng în mod pozitiv și asupra relațiilor interumane. La data scrierii epistolei, faptul acesta nu era ceva de la sine înțeles, pentru că între

Unitatea este rezultatul împăcării cu Dumnezeu. Cu această începe, restul este doar consecința acestei împăcări.

iudei și neamuri se ridica un zid înalt impenetrabil. Structura capitolului (2:11-22) este foarte interesantă și prezintă pas cu pas, în urma experimentării mântuirii, cea mai spectaculoasă consecință: împăcarea dintre iudei și neamuri.

Zidul de despărțire dintre iudei și neamuri

Apostolul Pavel prezintă acele piedici care stau în calea unității și, din perspectivă umană, ele par a fi insurmontabile:

1. **Prăpastie.** Este starea omului fără de Dumnezeu, starea care l-a înstrăinat de cetățenia cerească, despre care citim în versetele 1-10. Starea de a fi fără Dumnezeu ne desparte și unii de alții.
2. **Ruptură.** Deosebirea de natură etnică și religioasă dintre iudei și neamuri au produs separare. Segregarea era parte a culturii antice. Iudeii îi numeau câini pe păgâni. De cealaltă parte, se considerau ca fiind cei înțelepți, iar celelalte naționalități erau definite ca fiind barbari.
3. **Idoli.** „De aceea, voi, care altădată erați neamuri din naștere, numiți netăiați împrejur de către aceia care se cheamă tăiați împrejur și care sunt tăiați împrejur în trup de mâna omului” (Efes. 2:11).

Păgânii erau numiți „netăiați împrejur” și astfel erau categorisiți ca fiind unii cu care nu se poate accepta o asociere. În Septuaginta, expresia „mâna omului” este pusă în legătură cu confecționarea de idoli (Isaia 2:18) și mereu este așezată în opoziție cu lucrarea lui Dumnezeu. Dumnezeu a dat acest semn ca pe un simbol al legământului, ca pe un dar sau ca pe un mijloc de a

arăta harul Său față de omenire. Este adevărat că circumciziunea însemna o distincție, dar, din mândrie națională, a fost supralicitată. Semnul exterior era prețuit mai mult decât însemnătatea sa și astfel au făcut din ea o piedică, un idol, un zid de despărțire.

Care au fost consecințele acestei separări?

„Aduceți-vă aminte că, în vremea aceea erați fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (v. 12).

1. Erau **fără cetățenie** (*politea*). Neamurile nu dispun de avantajele cetățeniei (v. 12), ceea ce în practică însemna că trăiau fără de ocrotire și fără drepturi și de aceea nu puteau participa la viața națională și religioasă a lui Israel.
2. Erau considerați **străini**, „fără legămintele”. Străinul era considerat a fi dușman, fiind în afara legii. Era mai ușor de ucis decât de educat, doar pentru a extirpa păcatul din sânul lor.
3. Fără Dumnezeu, erau numiți **atei** (*ateoi*). Acest termen este folosit doar aici în Biblie. În literatura greacă se referea la oameni care refuzau închinarea la zei, respectiv la cei care nu participau la ritualurile păgâne. Din aceleași motive, în mediul greco-roman, și evreii erau categorisiți ca fiind atei.

Cele trei piedici și cele trei consecințe alcătuiau ZIDUL, de care nu se putea trece prin mijloace omenești. În aceste circumstanțe a venit Domnul Hristos și a „surpat zidul de la mijloc” (v 14).

Ce a făcut Dumnezeu ca să dărâme acest zid?

Conform Efeseni 2:14-17, Dumnezeu inițiază patru acțiuni pe care apostolul Pavel le evidențiază și care constituie fundamentul unității:

1. Mai întâi ambele părți au fost **„împăcate cu Dumnezeu”** (v. 16) și amintește din nou cele două părți, cele menționate în cap. 2:1-10, pentru că ambele au nevoie în egală măsură de mântuire. Așadar, nu este vorba nici de superioritatea iudeilor și nici de înțelepciunea grecilor. Unirea începe cu acceptarea mântuirii, și nu prin împăcarea iudeilor cu grecii.
2. În al doilea rând, a alcătuit **un singur trup** în El Însuși. Apostolul redă în multiple feluri această alcătuire a unui singur trup: „apropiere” prin Hristos, din două neamuri a făcut unul singur. Cei doi au fost făcuți o făptură nouă (Efes. 2:13-15). Acest trup unic se referă la unitatea dintre neamuri și iudei, adică la biserică. Limbajul creațiunii este folosit pentru a arăta caracterul unitar al caracterului lui Dumnezeu.
3. Cea de-a treia acțiune a fost **dărâmarea zidului despărțitor** (Efes. 2:14,15). În tot procedeul nu se menționează nimic ca fiind de datoria membrilor în vederea dărâmării zidului, pentru că aceasta a avut loc în mod definitiv prin faptul că „a nimicit vrăjmășia” (v. 16).
4. Cea de-a patra acțiune divină – „El a venit astfel să aducă **vestea bună a păcii** vouă, celor ce erați departe, și pace celor ce erau aproape” (v. 17).

Deci unitatea este rezultatul împăcării cu Dumnezeu. Cu aceasta începe, restul este doar consecința acestei împăcări.

Cele patru acțiuni produc patru rezultate (Efeseni 2:19,22)

1. Primul rezultat este că din cei doi a făcut un singur trup care „crește” (Efes. 2:21). Se face aluzie la un **corp viu**, care se dezvoltă continuu, fără stagnare.
2. Cel de-al doilea rezultat este corelat cu **creșterea**, referindu-se la realizarea unei

construcții – „templu sfânt”, „casă”. În această clădire, nu mai sunt ziduri despărțitoare. Există o singură piatră de temelie, Hristos, iar celelalte elemente se assemblează, ceea ce presupune și colaborare.

3. Cel de-al treilea rezultat este un statut nou în sânul familiei lui Dumnezeu, o **apartenență** care înseamnă membru al familiei lui Dumnezeu (*oikeioi*), atât neamurile, cât și păgânii, unde nu mai există „nici străini, nici oaspeți”.
4. Următorul rezultat este **cetățenia** în cetatea lui Dumnezeu. Mai înainte, ca străini, ei nu aveau drepturi, dar acum în acest oraș (*polis*) se bucură de aceleași drepturi ca și băștinașii.

Actualitatea soliei

Solia din Efeseni 2 rămâne una de actualitate. Ea oferă o soluție pentru manifestările felurite ale vieții spirituale, pentru diferențele orientări, în cazul polemicilor. Trăirea mai intensă a Evangheliei și vestirea ei, cât și experimentarea mântuirii divine pot conduce la unitatea în Hristos. Adeverata împăcare cu Hristos nu înseamnă nicidecum ascunderea greșelilor sub preș, dimpotrivă, deschide mai cu seamă ochii față de greșelile proprii și ne determină să acceptăm și cea de-a treia milă în favoarea celui alt. Oamenii împăcați cu Domnul Hristos nu pot rămâne în stare conflictuală unii cu alții. ■

**Trăirea mai intensă
a Evangheliei și vestirea ei,
cât și experimentarea mântuirii
divine pot conduce la
unitatea în Hristos.**

Dr. ŐSZ-FARKAS ERNŐ, pastor, conferențiar la Facultatea de Teologie Adventistă din Pécel, Ungaria

ADAM ȘI EVA, *astăzi*

Credeți în dragoste la prima vedere? Indiferent de răspunsul dumneavoastră, vă aduc aminte că cel puțin unul dintre personajele principale ale Sfintelor Scripturi s-a îndrăgostit la prima vedere. Vă puteți imagina cine...

După ce Dumnezeu a terminat de creat totul și toate erau bune, Adam începe să cunoască lumea din jurul lui. Însă realizează foarte repede un lucru – este singur. Și urmează poate unul dintre cele mai frumoase detalii despre felul lui Dumnezeu de a fi. Dumnezeu vede o nevoie a omului și o împlinește: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el” (Geneza 2:18). O creează pe Eva. Iar atunci când Adam o vede, exclamă cu bucuria unui îndrăgostit căruia îi tresaltă inima la vederea ei: „Iată în sfârșit...” Abia acum Dumnezeu declară că toate lucrurile sunt „foarte bune” (Geneza 1:31). Dumnezeu dovedește încă de la început că îl iubește pe om. Îl interesează nevoile care apar în viața acestuia și le împlinește. Ceea ce ne dorim cu toții când ne căsătorim.

De ce ne căsătorim?

Pentru că așa a gândit, a plănuit și a spus Dumnezeu că este cel mai bine. „Domnul Dumnezeu a zis: «Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el»” (Geneza 2:18). Dar din ce în ce mai mulți oameni, inclusiv creștini, nu mai cred că este normativ ceea ce Dumnezeu a spus. De ce?

Dezintegrarea familiei, erotomania, încercarea ștergerii diferențelor dintre bărbat și femeie, toate își au rădăcina în faptul că omul L-a uitat pe Dumnezeu.

Vorbind despre ororile comunismului sovietic, Alexandr Soljenițin rezumă spunând: „Omul L-a uitat pe Dumnezeu; de aceea s-au întâmplat toate aceste lucruri.” Cred că acest răspuns este valabil și pentru ceea ce se întâmplă astăzi. Pierderea credinței multora în Cuvântul lui Dumnezeu, dezintegrarea familiei, erotomania, încercarea ștergerii diferențelor dintre bărbat și femeie – un soi de spirit demonic de distrugere a tot ce înseamnă sfințenia vieții umane –, toate își au rădăcina în faptul că omul L-a uitat pe Dumnezeu. Este de asemenea interesant și modul în care omul L-a uitat pe Dumnezeu. Cum și de ce omul L-a uitat pe Dumnezeu? Mulți vorbesc de postmodernism. Dar dacă este mai mult?

Mulți dintre noi, privind la degradarea morală actuală, credem că putem întoarce totul printr-o reafirmare puternică a doctrinelor biblice și păstrarea rigorilor etice. Este necesar și important, dar e suficient?

Vă propun o serie de articole în care să vorbim despre aspecte ale vieții de familie, lumea în care trăim și ce are de spus Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la acestea.

Lumea în care trăim

Comportamentele ce caracterizează așa-numita revoluție sexuală actuală, ce a culminat cu normalizarea transgenderismului, s-au mai întâlnit de-a lungul istoriei. „Ce aduce nou și nemaîntâlnit în istorie este modul în care a normalizat toate aceste comportamente.”¹ Chiar dacă și în trecut existau astfel de comportamente, astăzi

toate acestea nu mai au conotații rușinoase și nici nu se mai aplică stigmatul social asupra celor care le practică.

Nu vorbim doar de împingerea limitelor comportamentului sexual acceptabil sau de o încălcare a moralei creștine cu privire la sexualitate. „Credința în/sau menținerea unor astfel de opinii tradiționale a ajuns să fie considerată ridicolă și chiar un semn de deficiență mintală sau morală gravă... Vechile coduri sexuale de abținere în afara căsătoriei și castitatea în cadrul acesteia sunt considerate ridicole și opresive, iar susținătorii lor, răi sau proști sau ambele.”²

Creștinul și lumea de astăzi

Lumea în care trăim noi poate și este manipulată potrivit cu propria voință și dorință a omului. Nu este o lume în care să fie nevoie să ne conformăm sau să acceptăm în mod pasiv ceea ce ni se întâmplă. În alte vremuri, omul era dependent de vreme și împrejurări pentru a supraviețui, neavând control asupra vieții și morții. Într-o astfel de lume, individul trebuia să se conformeze.

Odată cu dezvoltarea tehnologiei, omul capătă un control mai mare asupra naturii și a propriei existențe. Apa poate fi mutată, stocată și folosită la nevoie, chiar dacă nu plouă, datorită sistemelor de irigații. Fertilizatorii și pesticidele conduc la un control mai bun al producției. Descoperirile recente cu privire la modificările genetice au făcut posibilă dezvoltarea imunității față de anumite circumstanțe sau boli. Iar toate acestea au produs un efect major asupra modului în care gândim cu privire la lumea în care trăim. Nu mai este o lume la mila căreia trăim, ci o lume pe care o utilizăm așa cum ne dorim. Medicina a cunoscut și ea o dezvoltare incredibilă. Boli altădată mortale sunt vindecate simplu și eficient astăzi. Și, din păcate, lucrul acesta a însemnat pentru omul de astăzi slăbirea autorității lumii naturale și creșterea percepției puterii omului asupra lumii naturale.

Iar ceea ce Friedrich Nietzsche declara în discursul lui, se întâmplă – omul trebuie să-și depășească condiția, fiind creatorul propriului destin, înlocuindu-L pe Dumnezeu. Omul devine inventatorul sensului vieții. Nu cel care descoperă semnificația vieții. Și dacă omul descoperă că ceea ce îl face fericit este altceva decât ceea ce a spus Dumnezeu, cine îl poate opri să facă ceea ce crede că este bine pentru el?

„Ceea ce împiedică exprimarea mea exterioară a sentimentelor mele interioare – ceea ce pune la îndoială sau încearcă să falsifice convingerile mele psihologice despre mine însumi și, astfel, să perturbe sentimentul meu de bunăstare interioară – este prin definiție dăunător și trebuie respins.”³ Așa gândesc astăzi cei mai mulți oameni. Nu de puține ori am auzit în discuții cu familii în pragul divorțului formulări de genul: „Nici măcar Dumnezeu nu-mi poate cere să stau într-o relație în care nu sunt fericit/fericită.” Și sunt frații și surorile noastre. Poate chiar unii dintre noi.

Și când omul este suveran, totul este posibil. Starea de bine și fericire personală respinge urmarea unor reguli stabilite exterior mie (indiferent cine le stabilește) dacă ele nu mă lasă să mă exprim și să trăiesc autentic – așa cum cred eu că este bine. În acest context, biserica devine opresivă prin susținerea unor norme de conduită și gândire. Iar Dumnezeu trebuie să Se adapteze...

Biserica și lumea de astăzi

Nu ar trebui niciodată să subestimăm sau să neglijăm realitatea faptului că ceea ce se întâmplă în jurul nostru ne afectează și pe noi. Deseori, realitatea din biserică diferă prea puțin de realitatea din jurul nostru. Ne putem obișnui foarte ușor să folosim cuvinte, concepte și idei înșelătoare, care schimbă claritatea cu privire la multe lucruri importante.

Iar lumea din jurul nostru pune în discuție de multă vreme concepția cu privire la cine suntem noi, oamenii. „Nu mai vreau să-mi spună nimeni ce să fac, ce să cred și cum să mă comport. Cu atât mai puțin biserica” – este o declarație des întâlnită sau auzită chiar și în contextul bisericii.

În acest context, este cu atât mai important ca biserica să aibă capacitatea de a oferi în mod deosebit membrilor săi o învățătură coerentă despre principiile morale. La întrebările inevitabile ale membrilor, un răspuns bun cu privire la poziția biblică asupra a ceea ce a spus Dumnezeu se va dovedi extrem de important.

Biserica trebuie să-și păstreze dedicarea față de moralitatea biblică, oricare ar fi prețul social de plătit. Treptat, dar sigur, concepțiile moderne despre sexualitate și identitate transformă biserica credincioasă Cuvântului lui Dumnezeu într-o religie imorală și dăunătoare stabilității civice a societății. Și va intra posibil în conflict cu legea. O lume în care credința în Cuvântul lui Dumnezeu este o alegere personală.

Dar biserica a mai trecut pe aici. Soluția? „O comunitate strâns legată, unită doctrinar, care le cerea membrilor săi să aibă un comportament consecvent cu credința lor și să fie buni cetățeni ai cetății lumești, atât timp cât buna cetățenie rămâne compatibilă cu credința în Hristos.”⁴

Biserica trebuie să-și păstreze dedicarea față de moralitatea biblică, oricare ar fi prețul social de plătit.

NOTE

¹ Carl Trueman, *The Rise and Triumph of the Modern Self*, p. 20.

² *Ibidem*, p. 21.

³ *Ibidem*, p. 25.

⁴ *Ibidem*, p. 353.

MARIUS ANDREI, directorul Departamentelor
Asociația pastorală și Slujirea familiei, Uniunea de Conferințe

Seria evanghelistică din Moldova
ATRAGE
sute de persoane și culminează cu botezuri

Programul „Timpul s-a împlinit”, din Chișinău, ajunge la un public global prin transmisiuni live, inspirând angajamente de credință.

Între 21 februarie și 1 martie 2025, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Efes din Chișinău, Republica Moldova, a găzduit o serie evanghelistică intitulată „Timpul s-a împlinit”, având ca scop aprofundarea credinței și împărtășirea mesajului lui Isus Hristos. Programul, condus de Ilia Vylku, cu Ruslan Bulgak, secretarul Misiunii Uniunii Moldova, în rolul de traducător, s-a concentrat în fiecare seară pe diferite aspecte ale caracterului și iubirii lui Hristos.

Aproximativ 200 de participanți, inclusiv membri ai bisericii și invitați, s-au adunat zilnic la întâlniri, care au inclus mesaje bazate pe Biblie, muzică și sesiuni de rugăciune. De asemenea, a fost organizat un program separat pentru copii, conceput pentru a-i implica într-un mod adecvat vârstei lor.

Impact global prin transmisiuni digitale

Dincolo de publicul prezent fizic, transmisiunea live a programului pe platformele digitale ale Hope Moldova a extins semnificativ aria de acoperire a evenimentului,

depășind granițele Chișinăului. În medie, programul a fost urmărit în direct de pe peste 800 de dispozitive în fiecare seară. Mai multe congregații, grupuri mici și biserici de casă din întreaga Moldova și din alte regiuni s-au adunat pentru a viziona seria împreună, demonstrând impactul tot mai mare al evanghelizării digitale.

Grupuri muzicale din diverse orașe și sate ale Moldovei au contribuit la experiența de închinare, îmbogățind atmosfera spirituală prin interpretări de muzică sacră. La finalul fiecărei serii, s-au rostit rugăciuni pentru cererile personale și nevoile spirituale ale participanților și ale celor care au urmărit programul online, subliniind accentul programului pe credință și sprijin comunitar.

O încununare prin angajamente de credință

Seria evanghelistică s-a încheiat cu un serviciu de botez sâmbătă, 1 martie, marcând un moment important pentru trei femei care și-au dedicat public viața lui Hristos. În plus, aproximativ 15 persoane au răspuns apelului, exprimându-și dorința de a se apropia de Dumnezeu și de a-L accepta ca Mântuitor personal.

Organizatorii au descris evenimentul ca pe o demonstrație puternică de credință și angajament, evidențiind impactul transformator pe care programul l-a avut atât asupra celor prezenți fizic, cât și asupra celor care au participat online.

Privind spre viitor

Succesul seriei evangheliste „Timpul s-a împlinit” subliniază eforturile continue ale Bisericii Adventiste de a răspândi mesajul speranței și al mântuirii în Moldova și dincolo de granițele ei. Odată cu estingerea impactului prin platformele digitale, liderii spirituali anticipează că inițiative similare vor continua să inspire și să întărească comunități din întreaga lume. 🌱

Parteneriatul unei școli adventiste
**OFERĂ SPERANȚĂ
ȘI VINDECARE**
elevilor strămutați din Ucraina

Cu sprijinul ADRA Germania și al Centrului Școlar Marienhöhe, elevii și profesorii de la Școala Zhyve Slovo din Liov beneficiază de ajutor financiar pentru taxele școlare, sprijin psihologic și orientare profesională în contextul conflictului în desfășurare.

Cu susținerea Centrului Școlar Marienhöhe din Darmstadt, Germania, și a organizației adventiste de ajutor umanitar ADRA (Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor), elevii din familii cu venituri reduse de la Școala Zhyve Slovo (Cuvântul Viu), din Liov, Ucraina, primesc sprijin esențial în această perioadă de criză.

Parteneriatul oferă subvenții pentru taxe școlare, consiliere psihologică și îndrumare profesională pentru elevi. De asemenea, profesorii, mulți dintre ei afectați direct de conflictul în desfășurare, beneficiază de sprijin profesional în domeniul sănătății mintale pentru a procesa traumele și a reduce stresul.

ADRA Germania și Centrul Școlar Marienhöhe au publicat informații despre acest proiect pe site-urile lor oficiale, invitând publicul să afle mai multe și să se implice.

Școala Zhyve Slovo este administrată de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Ucraina și a devenit un refugiu sigur pentru familiile strămutate din cauza războiului, în special pentru cele care fug de violențele din regiunile estice ale țării. Sute de familii de refugiați, găzduite temporar în apropierea școlii, au beneficiat deja de programe menite să le asigure bunăstarea fizică, socială și mentală.

O parte din donațiile strânse în cadrul cursei anuale de caritate organizate de Centrul Școlar Marienhöhe contribuie la finanțarea acestei inițiative.

Educație și stabilitate în mijlocul conflictului

Paisprezece copii din familii cu dificultăți financiare, atât din estul, cât și din vestul Ucrainei, beneficiază în prezent de subvenții pentru educație prin acest proiect. ADRA acoperă 65% din taxele școlare ale fiecărui elev, contribuind astfel la asigurarea continuității studiilor la Școala Zhyve Slovo. În funcție de situația de securitate locală, cursurile se desfășoară fie cu prezență fizică, fie online, pentru a menține continuitatea educației în ciuda provocărilor cauzate de conflict.

Pregătirea pentru viitor

Proiectul include și inițiative pentru pregătirea profesională. La școală se amenajează un studio radio, unde elevii vor

putea dobândi experiență practică în producția media și difuzare. Deschis tuturor tinerilor interesați, studioul are scopul de a stimula interesul pentru cariere în domeniul comunicării și de a dezvolta competențe utile în viața reală.

În plus, ateliere de orientare profesională, susținute de specialiști din diverse domenii, îi vor ajuta pe elevi să își descopere interesele vocaționale și să își planifice mai bine viitorul, potrivit ADRA Germania.

Sprijin pentru profesori

Profesorii de la Școala Zhyve Slovo se confruntă, de asemenea, cu o presiune imensă. Mulți dintre ei lucrează în condiții extrem de stresante, în timp ce se străduiesc să facă față și impactului personal al războiului. Pentru a-i ajuta, inițiativa include o tabără dedicată bunăstării, unde profesorii pot interacționa cu specialiști în sănătate mintală, pot beneficia de consiliere și pot învăța noi strategii educaționale.

Aceste resurse sunt menite să îi ajute să răspundă mai bine atât nevoilor emoționale, cât și celor academice ale elevilor lor, într-o perioadă marcată de incertitudine.

Despre parteneri

Centrul Școlar Marienhöhe a fost fondat în 1924 sub numele de „Seminarul Marienhöhe”. Astăzi, include un liceu recunoscut de stat, o școală gimnazială și o școală primară, precum și un internat situat în campus. Anul acesta, Marienhöhe își celebrează centenarul printr-o serie de evenimente speciale.

ADRA Germania a fost fondată în 1987 și face parte din rețeaua globală ADRA, care activează în peste o sută de țări.

ADRA Ucraina, înregistrată oficial în 1993, are în prezent peste 270 de angajați și este implicată activ în proiecte de ajutor umanitar și dezvoltare în întreaga țară. 📌

Articol preluat de pe site-ul ANN.

O sută de ani de BINECUVÂNTĂRI

În ziua de 12 martie 2025, pastorul Ioan Maurer-Vulvară a împlinit vârsta de 100 de ani și îi mulțumește din suflet bunului Dumnezeu pentru o viață lungă în serviciul Evangheliei, presărată cu provocări, dar cu și mai multe binecuvântări. Din tinerețe s-a decis să-L urmeze cu devotament și pasiune pe Domnul Isus Hristos, a devenit pastor de inimă pentru sufletele încredințate lui și, de asemenea, un puternic predicator în vestirea Evangheliei. În anticiparea evenimentului care marchează a suta aniversare în viața dânsului, a fost amabil să ne dea următorul interviu.

Frate pastor Ioan Maurer-Vulvară, știm de însemnătatea cuvântului „odată pastor, pentru totdeauna pastor”. În retrospectivă, cum ați descrie parcursul atâtor ani în serviciul Domnului?

Am fost întotdeauna fericit să lucrez pentru Dumnezeu. Am făcut din pastorație o pasiune și o misiune care să cuprindă întreaga mea viață.

Ce v-a determinat să alegeți să deveniți pastor în împrejurările vitrege ale României de după cel de-Al Doilea Război Mondial?

Eu voiam să devin doctor. Însă pe vremea aceea mă confruntam cu dilema: Este adevărat ce zice Biblia? Are oare credința o bază solidă? Lucrul acesta m-a determinat să devin pastor, deși lucram în domeniul sanitar. Din 156 de militari am ieșit pe primul loc. Dar am ales să devin pastor pentru a putea cerceta mai îndeaproape adevărul.

Acum, după atâția ani, nu pot decât să afirm că Biblia are adevărul, că Dumnezeu

există cu adevărat și că El este prezent în viața noastră cu toate problemele ei.

Ce v-a produs cea mai mare bucurie? Puteți să ne spuneți și de ce?

Cea mai mare bucurie o simțeam atunci când vedeam suflete că se decid să Îl urmeze pe Dumnezeu. Eram bucuros să îi conduc la apa botezului și să le îndrum primii pași în a-I servi lui Dumnezeu. Menirea mea, ca pastor, era să-i ajut pe oameni să-L găsească pe Dumnezeu și să-L cunoască pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor personal.

Care au fost cele mai mari obstacole și provocări în slujirea dvs.?

Obstacole am avut multe la tot pasul. Pe vremea aceea comunistă, credința, de fapt toate religiile, nu erau bine văzute. Ni se puneau mereu piedici și aveam de întâmpinat multe dezavantaje. N-am putut beneficia, de exemplu, nici de repartitia unei locuințe, de care aveam nevoie. A trebuit să-mi rezolv singur problema.

Membrii care vă cunosc își aduc aminte și după mulți ani că i-ați vizitat acasă și că îi cunoșteți pe toți pe nume. Nu ați simțit aceasta ca o povară?

Doream să-i cunosc mai îndeaproape, să-i știu pe nume pe membrii din comunitățile păstorite. Simțeam o dificultate în a cunoaște și a reține numele membrilor din biserică. Însă atunci când îi vizitam acasă, i-am cunoscut personal și numele lor mi s-au imprimat în minte. În retrospectivă constat că această dificultate m-a determinat, în mod indirect, să fac lucrarea lui Dumnezeu vizitându-i pe membri acasă.

Dvs. menționați că nu aveți talent muzical, dar constatăm că știți aproape toată cartea de cântări pe de rost. Și recitați foarte multe texte biblice. Cum ați reușit să faceți aceasta?

Eu nu am fost ales ca membru în corul școlii misionare neavând auz muzical. Dar cuvintele cântărilor din cartea de cântări m-au atras și unele cântări chiar m-au inspirat în a face predici pe tema lor.

La fiecare predică, eu trebuia să caut cântări pentru deschiderea și închiderea serviciului divin. Deci trebuia să cunosc cântările din cartea de cântări. Era o preocupare deosebită să găsesc cântarea potrivită la fiecare predică.

Cuvintele imnurilor creștine cântate în biserică m-au fascinat și m-au încurajat. De aceea, când eram pe drum cântam. Și acum cânt mereu. Am descoperit între timp că am glas de tenor. După cum se vede, am înaintat puțin și în acest domeniu...

Ce sfat le-ați da pastorilor activi?

Să fie devotați cu toată inima lucrării lui Dumnezeu, să nu se urce nepregătiți la amvon, deci întotdeauna să aibă o predică bine pregătită, și să caute să câștige suflete pentru Domnul, să caute să aibă cât mai mulți candidați de botez.

Subiectele de predică le găseam în timpul vizitelor făcute la membri, deoarece

primeam multe întrebări și sugestii, iar eu le dădeam răspunsul în predicile mele.

Aveți vreun mesaj spiritual pentru membrii bisericii din România, precum și pentru cei din diaspora?

Mesajul este acesta: Fără Isus nu putem fi mântuiți. Noi singuri nu putem ajunge biruitori. Isus este Salvatorul nostru, El a murit în locul nostru, deși n-a fost pătaș la păcatele noastre.

Deci nu există nimic mai important în viață decât de a accepta meritele Domnului Isus Hristos și de a-L căuta cu toată inima. Pentru mântuire trebuie nu numai să credem, ci și să punem în practică credința noastră – doar aceasta are valoare în ochii lui Dumnezeu.

Schimbări uriașe ne cuprind planeta. Se apropie revenirea Mântuitorului?

Eu am așteptat de mult ca Domnul Isus Hristos să revină. Faptul că încă n-a venit este deoarece El ne iubește și dorește ca nimeni să nu piară. Apostolul Petru scrie că Domnul nu întârzie venirea Sa. Dumnezeu are în vedere salvarea oamenilor.

În 2 Petru 3:9-10 suntem asigurați că El va veni, cerurile și pământul se vor topi și pământul va fi curățit prin foc, iar cei care nu s-au întors vor fi nimiciți. Însă vestea cea bună este că pe noi ne așteaptă un cer nou și un pământ nou.

Ce bucurie anticipați la revenirea Domnului Isus?

Întâlnirea cu cei dragi ai noștri care au adormit și faptul că îi vom întâlni pe patriarhi și pe profeți. Cel mai frumos va fi să-L întâlnim și să stăm de vorbă cu Domnul Isus Hristos și să petrecem veșnicia împreună. Nu va mai fi nici noapte, nici durere și... nici bătrânețe.

Mulțumim, frate pastor, și vă dorim și pe mai departe deosebite binecuvântări cerești, ocrotirea divină și să avem parte în curând de revenirea Mântuitorului nostru Isus Hristos. ♠

GABRIEL E. MAURER, pastor pensionar, președinte ASI Germania, membru al boardului ASI Europa.

Screeningul în **CANCER,** *moft sau responsabilitate*

Cancerul rămâne una dintre cele mai temute afecțiuni ale timpurilor moderne, având un impact profund asupra vieților pacienților și a familiilor acestora. Totuși, progresele medicale au demonstrat că diagnosticarea precoce poate face diferența între un tratament reușit și evoluția severă a bolii.

Screeningul joacă un rol esențial în detectarea precoce a cancerului, permițând inițierea unor terapii eficiente și sporind semnificativ șansele de supraviețuire.

Screeningul reprezintă un proces de identificare timpurie a unei boli sau a unei afecțiuni în cadrul unei populații aparent sănătoase, utilizând teste, examene sau alte proceduri. Scopul său este de a depista boala în stadii incipiente, când tratamentul este mai eficient și poate preveni complicațiile grave. Tocmai de aceea, screeningul joacă un rol esențial în detectarea precoce a cancerului, permițând inițierea unor terapii eficiente și sporind semnificativ șansele de supraviețuire. Printr-o monitorizare adecvată și teste regulate, multe forme de cancer pot fi identificate înainte de apariția simptomelor, oferind pacienților cea mai bună șansă la vindecare.

Screening pentru cancerul de sân

Cancerul mamar este cel mai frecvent diagnosticat tip de cancer la femei. Printre factorii de risc majori se numără vârsta, predispoziția genetică și expunerea îndelungată la estrogeni.

- **Istoric familial:** Persoanele cu rude diagnosticate cu cancer mamar sau ovarian ar trebui să solicite evaluarea riscului genetic și, dacă este cazul, testarea pentru mutațiile BRCA1/2.
- **Mamografie:** Se recomandă începerea screeningului între 40 și 45 de ani, cu o frecvență de 1–2 ani, în funcție de riscul individual și preferințele pacienței. Pentru femeile cu istoric familial de cancer mamar, screeningul ar trebui să

înceapă cu 10 ani înainte de vârsta la care a fost diagnosticată ruda respectivă.

- **Autoexaminarea sânilor:** Nu este obligatorie, însă femeile care doresc să o practice ar trebui instruite corect pentru a recunoaște eventualele modificări suspecte.
- **Încetarea screeningului:** Se recomandă continuarea acestuia atâta timp cât speranța de viață este de cel puțin 10 ani.

Screening pentru cancerul de col uterin

Recomandat tuturor persoanelor de sex feminin cu vârste cuprinse între 21 și 65 de ani:

- **Între 21 și 29 de ani:** Test Papanicolau o dată la 3 ani.
- **Între 30 și 65 de ani:** Se poate alege una dintre următoarele opțiuni:
 - o Co-testare (Papanicolau + test HPV) la fiecare 5 ani;
 - o Test Papanicolau la fiecare 3 ani;
 - o Test HPV la fiecare 5 ani (dacă este disponibil).
- **Încetarea screeningului:** Este recomandată după 65 de ani, dacă au fost efectuate trei teste Papanicolau negative consecutive sau două co-testări negative în ultimii 10 ani.
- **Femeile cu histerectomie totală:** Nu necesită screening, cu excepția cazurilor în care intervenția a fost efectuată din cauza unui cancer sau a unor leziuni precanceroase.

Screening pentru cancerul colorectal

Recomandat persoanelor cu risc mediu, începând cu vârsta de 45 de ani.

- **Metode de screening:**
 - o Colonoscopie la fiecare 10 ani;
 - o Test imunochimic fecal anual;
 - o Sigmoidoscopie la fiecare 5–10 ani;
 - o Test ADN fecal la fiecare 3 ani.
- **Încetarea screeningului:** Se recomandă oprirea între 75 și 85 de ani, în funcție de starea generală de sănătate.

Screening pentru cancerul pulmonar

Recomandat persoanelor cu risc crescut:

- Fumători activi sau foști fumători (minimum 20 de pachete/an);
- Vârsta cuprinsă între 50 și 80 de ani;
- Tomografie computerizată cu doză redusă – anual.

Screening pentru cancerul de prostată

Se recomandă discutarea opțiunilor de screening cu medicul, în special în cazul bărbaților care au o speranță de viață estimată de cel puțin 10 ani.

- **Începerea screeningului:**
 - o La 50 de ani pentru bărbații cu risc mediu;
 - o Între 40 și 45 de ani pentru cei cu risc crescut (istoric familial; persoane de origine afro-americană; prezența mutațiilor genetice BRCA1/2).

Screening pentru melanom

Nu este recomandat screeningul de rutină pentru persoanele cu risc obișnuit. Pentru cei cu risc crescut (fototip deschis, expunere solară excesivă, antecedente familiale), se recomandă examinări dermatologice regulate.

Concluzie

Cele mai triste cuvinte pe care le aud, din păcate, prea des din partea pacienților sunt: „Am venit prea târziu... Dacă l-aș fi depistat mai devreme...”

De aceea este esențial să ne cunoaștem istoricul familial, factorii de risc la care am fost expuși, dar mai ales metodele de screening care pot permite identificarea precoce a unui diagnostic grav precum cancerul.

Screeningul salvează vieți. Fiecare persoană ar trebui să discute cu medicul său despre strategiile de screening adecvate, în funcție de vârstă, sex, istoricul personal și cel familial.

O decizie informată astăzi poate însemna o șansă reală la viață mâine. 🍀

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

1. https://www.uptodate.com/contents/overview-of-preventive-care-in-adults?search=screening%20&source=search_result&selectedTitle=1%7E150&usage_type=default&display_rank=1
2. https://www.uptodate.com/contents/screening-for-lung-cancer?search=screening%20&source=search_result&selectedTitle=12%7E150&usage_type=default&display_rank=3
3. https://www.uptodate.com/contents/screening-for-colorectal-cancer-in-patients-with-a-family-history-of-colorectal-cancer-or-advanced-polyp?search=screening%20&source=search_result&selectedTitle=16%7E150&usage_type=default&display_rank=7

Dr. drd. ANGELA-MARIA DINCĂ, medic rezident oncologie medicală

